

OSĘCZKA (1) *sb f*

osęczka *a. osęczek.*

o jasne.

pl N osęczki. ◇ [A osęczki.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. [*Dem. od „osęka” ‘drąg zakończony hakiem’*: Nączyniż theż ku potrzebám iego [oltarza]/ Kotłow do kthorych by sypał popioł: Lopáty/ Miednice/ Ofęczki/ Lyfzki [*et forcipes atque fuscinulas et ignium receptacula*] w kthorych ogień nofić. Wfłytkie the narzędzy do nie⁶⁰/ z miedzi podziátałz. *Leop Ex 27/3 (Linde).*]

2. *Zawijas, haczyk ozdobny przy literze*: Téy litery [l] różność nie owłzem mi fie nie podoba, ále iéy nie zrázu káždy obaczyć może: bo y zwyczaj to z łobą niešie: y piórem piřząc, łácno ofęczki v wiérzchu, bądź ná tę, bądź ná owę łtronę vczynić fie mogą, co więc rádźi czynimy dla elegántiiéy: záczym miáfto/ l/ łácińfkiégo, łácno by mógl polfkie vczynić. Otóz mym zdánim, nie źle wedle zwyczáiu dawnégo: l/ łácińfkié zołtáwić, á przy tym drugié polfkié z krèfką przez pół ták /ł *JanNKar F.*

MŚ